

Komentarz do Liturgii Godzin – uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata

„Na jedno bowiem należy zwrócić uwagę: że choć we wszystkich uroczystościach Pana naszego Chrystus jest przedmiotem czci, to jednak w powodach tej czci nie jest uwzględniona władza i imię królewskie Chrystusa” – tak w 1925 roku, w encyklice *Quas primas*, Pius XI uzasadnił uchwalenie nowego święta – Chrystusa Króla Wszechświata. Początkowo obchodzono je w ostatnią niedzielę października, aby – blisko końca roku liturgicznego – przed celebrowaniem uroczystości Wszystkich Świętych, „(...) wprzód sławić i chwalić Tego, który triumfuje we wszystkich Świętych i wybranych swoich” (*Quas primas*). W ramach reformy soborowej, w 1969 r. papież Paweł VI przeniósł je na sam koniec roku kościelnego, podnosząc jednocześnie do rangi uroczystości.

Jak czytamy w *Quas primas*, „dzięki ustaleniu tej celebracji na końcówkę roku liturgicznego, (...) doroczne uroczystości, w których święcimy pamięć tajemnic żywota Jezusa Chrystusa, zakończą się i pomnożą świętem Chrystusa Króla (...)”. Dzisiaj jest najlepszy dzień, byśmy wraz z całym Kościołem adorowali Boga w Jego dziele Stworzenia i Odkupienia, które w ciągu całego roku stopniowo odkrywaliśmy. Dziś również w pełni odsłania się jedność między Synem i Ojcem, oraz współczestnictwo Chrystusa we wszystkim, co Bóg uczynił. Oczywiście, względnie łatwo przychodzi nam uświadomienie sobie roli Jezusa w dziele Odkupienia i nic dziwnego, że dzisiejsza liturgia kładzie tak silny nacisk na krzyż i mękę Chrystusa. Nawet sam fakt, że uroczystość ta jest obchodzona w niedzielę, zwraca naszą uwagę na paschalny, zbawczy wymiar.

Jednak udział Jezusa w dziele Stworzenia często znika nam z oczu. Czy nie traktujemy Go czasami jedynie jako „wykonawcy” naszego Zbawienia? Czy nie ma w nas – choćby podświadomie – myślenia o Jezusie jako o Kimś, kto wprawdzie był zrodzony przed wiekami, ale którego „głównym celem istnienia” było i jest uratowanie nas, ludzi? Tymczasem to On sam jest „celem wszelkiego istnienia; jest Królem wieczności i czasu, Stwórcą niebiosów i ziemi, Panem gwiazdzistych przestworzy” (hymn Jutrznia). Gdy uświadomimy sobie, że Syn jest w samej istocie Boga, że jest z Nim jedno od zawsze, że (choć może to brzmi jak oczywistość) nie został zrodzony ze względu na nas – dopiero wówczas naprawdę oszołomi nas fakt Wcielenia. Bo czy nie jest oszalamiające, że Nieogarniony i Przedwieczny (...) ciało przyjął, by nas odkupić przez życie i mękę (por. hymn Godziny Czytań)? Tyle mówimy o tym, że Bóg oddał za nas swego Syna, ale czy choćby w małym stopniu zdajemy sobie sprawę, jak ogromna i niezwykła była ta ofiara – poświęcenie jedyne Syna, „przez którego i dla którego wszystko zostało stworzone” (por. Kol 1, 16b)?

„Chrystus króluje jako Bóg i Człowiek, (...) panuje nad nami nie tylko prawem [Boskiej] natury Swojej, lecz także i prawem, które nabył sobie przez odkupienie nasze” (*Quas primas*). Króluje więc jako Syn Jedyny, światłość ze światła, zrodzony z Boga i Bóg prawdziwy (hymn Godziny Czytań); panuje, gdyż jest jedno z Ojcem. Ale jest też Panem jako Człowiek; jako Ten, który nas wybawił przez swoją Krew i posłuszeństwo Ojcu; jako pierworodny spośród umarłych, któremu Bóg dał tron Jego ojca, Dawida, i będzie panował nad domem Jakuba na wieki, a Jego panowaniu nie będzie końca (por. Pieśń Maryi, I Nieszpory).

Dzisiejsza Liturgia Godzin jest zatem wielkim hymnem na cześć królowania Chrystusa. Jest właściwie próbą zebrania tego, co Pismo Święte oraz tradycja Kościoła mówią o Jezusie-Władcy. Stąd obfitość wątków i bogactwo odwołań: do Starego i Nowego Testamentu; do sądowniczej,

królewskiej i prawodawczej władzy Jezusa; do Jego „królestwa nie z tego świata” itd. Nie da się ogarnąć tej liturgii, jej zachwyty i czci dla tajemnicy królowania Chrystusa. Właśnie: tajemnicy. Mimo że próbujemy jej dotknąć, to jednak nie możemy jej ogarnąć. Używamy tylu słów, by ją opisać, ale czy w pełni możemy zrozumieć, co oznacza panowanie Jezusa? Choć Chrystus jest naszym Królem, to wciąż musimy, tak jak w prośbach dzisiejszej liturgii, wołać: „Przyjdź królestwo Twoje, Panie!”

Tekst zaczerpnięty ze stron Dominikańskiego Ośrodka Liturgicznego pod adresem:
<http://www.liturgia.dominikanie.pl/dokument.php?id=1554>

Przedruk za zgodą Wydawcy – Dominikańskiego Ośrodka Liturgicznego.
Wszelkie prawa zastrzeżone.